

„PRAVDAN” KYMMENVUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA

On kulunut kymmenen vuotta legaalisen — *tsaarin* lakien puitteissa legaalisen — „Pravdan”, bolshevistisen päivälehden, perustamisesta. Ja tähän kymmenvuotiskauteen liittyy vielä noin kymmenen edellistä vuotta: yhdeksän vuotta (1903—1912), jos lasketaan aika bolshevismin synnystä, mutta kolmetoista vuotta (1900—1912), jos se lasketaan suuntaukseltaan täysin „bolshevistisen” vanhan „Iskran”⁹⁸ perustamisesta.

Venäjällä ilmestyvän bolshevistisen päivälehden kymmenvuotispäivä... Vasta kymmenen vuotta on kulunut siitä! Mutta taistelun ja liikkeen sisällön kannalta katsoen tänä aikana on eletty satakunta vuotta. Yhteiskunnallinen kehitys on viime viisivuotiskauden aikana ollut suorastaan yliluonnollisen nopeaa, jos mitataan sitä vanhalla mittapuulla, sillä mittapuulla, jota ovat käyttäneet sellaiset eurooppalaiset filisterit kuin II ja II $\frac{1}{2}$ Internationalen sankarit — nuo sivistyneet filisterit, jotka ovat tottuneet pitämään „luonnollisena”, että sadat miljoonat (enemmän kuin miljardi, kun ollaan tarkkoja) siirtomaissa, puolisuvereenisissä ja kerrassaan köyhissä maissa ovat suostuneet sietämään samanlaista kohtelua kuin hindut tai kiinalaiset, sietämään tavatonta sortoa, suoranaista rosvousta, nälkää, väkivaltaa ja pilkantekoa ja kaikkea tätä sen tähden, että „sivistyneet” voisivat ratkaista „vapaasti”, „demokraattisesti”, „parlamentarisesti” kysymyksen, jaetaanko saalis rauhanomaisesti vai tapetaanko parisenkymmentä miljoonaa ihmistä imperialistien saaliin jakamiseksi — eilen

Saksan ja Englannin kesken ja huomenna Japanin ja Amerikan kesken (Ranskan ja Englannin osallistuessa tavalla tai toisella siihen).

Perussyynä tähän maailman kehityksen valtavaan nopeutumiseen on se, että tuo kehitys on temmannut mukaansa uusia satoja miljoonia ihmisiä. Vanha porvarillinen ja imperialistinen Eurooppa, joka oli tottunut pitämään itseään maan napana, alkoi mädätä ja puhkesi ensimmäisessä imperialistisessa teurastuksessa kuin haiseva mätäpaise. Spenglerit ja kaikki muut valistuneet porvarit, jotka saattavat ihailla Spengleriä (tai vaikkapa vain kiinnostua häneen) voivat valittaa tätä miten paljon tahansa, mutta tämä vanhan Euroopan rappeutuminen on vain episodi maailman porvariston rappeutumisen historiassa, porvariston, joka on syönyt itsensä kipeäksi rosvoamalla ja sortamalla imperialistisesti maapallon väestön enemmistöä.

Tämä enemmistö on nyt herännyt ja alkanut liikehtiä ja voimakkaimmatkaan ja „mahtavimmatkaan” valtiot eivät pysty tätä liikehtimistä estämään. Ehei! Nykyiset ensimmäisessä imperialistisessa teurastuksessa pitemmän korren vetäneet „voittajat” eivät pysty voittamaan edes pientä, mitättömän pientä Irlantia, niistä ei ole selvittämään edes sitä sekasotkia, joka on syntynyt heidän keskensä finanssi- ja valuuttakysymyksissä. Ja Intiassa ja Kiinassa kuohuu. Se on enemmän kuin 700 miljoonaa henkeä. Kun otetaan lisäksi näitä maita rajoittavat ja täysin niiden kaltaiset Aasian maat, niin kysymyksessä on runsaasti puolet maapallon väestöstä. Siellä lähenee hillittömästi ja yhä nopeammin vuosi 1905 — kuitenkin sillä olennaisella ja suurella erotuksella, että vuonna 1905 vallankumous Venäjällä saattoi vielä tapahtua (ainakin alussa) erillisenä, s.o. vetämättä heti vallankumoukseen mukaan muita maita. Mutta Intiassa ja Kiinassa kehittyvä vallankumous vetää ja on vetänyt jo nyt Aasian maat mukaan vallankumoukselliseen taisteluun, vallankumoukselliseen liikkeeseen, kansainväliseen vallankumoukseen.

Legaalisen bolshevistisen päivälehdessä „Pravdan” kymmenvuotispäivä on meille havainnollisena osoituksena mitä suurimman maailmanvallankumouksen valtavasta kiihtymisestä. Vuosina 1906—1907 tsarismi tukahdutti vallanku-

mouksen näennäisesti perin pohjin. Muutaman vuoden kuluttua bolshevistisen puolueen onnistui tunkeutua — *toisessa muodossa, toisin keinoin* — vihollislinnaan ja aloittaa jokapäiväinen, „legaalin” työ kiroton tsaarin ja tilanherrojen itsevaltuuden räjäyttämiseksi sisältäpäin. Kului vielä muutama vuosi, ja bolshevismiin järjestämä proletaarinen vallankumous voitti.

Perustettaessa vuonna 1900 vanhaa „Iskraa”, sitä perustamassa oli kymmenkunta vallankumousmiestä. Bolshevismiin syntyessä, mukana oli vuonna 1903 Brysselin ja Lontoon illegaalisissa edustajakokouksissa nelisenkymmentä vallankumousmiestä.

Vuosina 1912—1913, jolloin legaalinen bolshevistinen „Pravda” syntyi, sen takana oli kymmeniä ja satoja tuhansia työläisiä, jotka kopeekkakeräyksillään⁹⁹ voittivat sekä tsaristisen sorron että sosialismin pikkuporvarillisten kavaltajain, menshevikkien konkurenssin.

Perustavan kokouksen vaaleissa marraskuussa 1917 bolshevikkeja äänesti 9 miljoonaa 36 miljoonasta. Mutta tosiasiassa — ei äänestyksessä vaan taistelussa — lokakuun lopulla ja marraskuussa 1917 bolshevikkien puolueella oli proletariaatin ja tietoisien talonpoikaiston *enemmistö* Neuvostojen II yleisvenäläisen edustajakokouksen edustaja-enemmistön muodossa, työtätekevän kansan aktiivisimman ja tietoisimman osan, nimittäin silloisen kaksitoistamiljoonaisen armeijan enemmistön muodossa.

Tällainen on pieni numeroin piirretty kuva maailman vallankumousliikkeen „kiihtymisestä” viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana. Se on hyvin pieni, hyvin epätäydellinen kuva, joka ilmentää kovin ylimalkaisesti yksistään 150-miljoonaisen kansan historiaa, vaikkakin näiden kahdenkymmenen vuoden aikana vallankumous on alkanut ja kasvanut voittamattomaksi voimaksi monissa maissa, joiden yhteinen väkiluku hipoo miljardia ja ylittääkin sen (koko Aasia, eikä saa unohtaa Etelä-Afrikkaakaan, jonka asukkaat muistuttivat hiljattain, että he tahtovat olla *ihmisiä* eivätkä orjia, ja muistuttivatkin vähemmän „parlamentarisella” tavalla).

Ja kun jotkut, suokaa anteeksi sanontani, „spenglerinpoikaset” tekevät siitä johtopäätöksen (II ja II½ Internationalen „viisailta” johtajilta saa odottaa jos jonkinlaisia

typeryyksiä), että muka tällä tavalla laskemalla jätetään vallankumouksellisten voimien joukosta pois Euroopan ja Amerikan proletariaatti, niin vastaamme: juuri mainitsemamme „viisaat” johtajat järkeilevät alinomaan siihen tapaan, ikään kuin se seikka, että yhdeksän kuukauden kuluttua siirtämisen jälkeen on odotettava lapsen syntymistä, antaisi mahdollisuuden määritellä synnytysshetken, sikiön asennon synnytysvaiheessa, synnyttäjän tilan synnytyksen aikana ja sen, mitkä nimenomaan kivut ja vaarat uhkaavat lasta ja synnyttäjää. „Viisaita” miehiä! He eivät voi mitenkään äkätä, että kansainvälisen vallankumouksen kehityksen kannalta siirtyminen chartismista porvariston edessä nöyristeleviin Hendersoneihin tai Varlinista Renaudeliin tai Wilhelm Liebknechtistä ja Bebelistä Südekumiin, Scheidemanniin ja Noskeen on jotain samaa kuin auton „siirtyminen” satoja virstoja pitkältä sileältä ja tasaiselta viertotieltä lokaiseen, lemuavaan lätäkköön samalla vierto-tiellä, muutaman arsinan pituiseen lätäkköön.

Ihmiset tekevät itse historiaansa. Ja chartistit, Varlinit ja Liebknechtit tekevät sitä päällään ja sydämellään. Sitä vastoin II ja II $\frac{1}{2}$ Internationalen johtajat „tekevät” sitä vallan muilla ruumiinosillaan: he lannoittavat maaperää uusille chartisteille, uusille Varlineille, uusille Liebknechteille.

Itsepetoksesta olisi mitä suurinta vahinkoa vallankumouks miehille tänä *mitä vaikeimpana* ajankohtana. Vaikka bolshevismista *onkin tullut* kansainvälinen mahti, vaikka *kai*kissa sivistysmaissa ja kehittyneissä maissa onkin jo syntynyt uusia chartisteja, uusia Varlineja, uusia Liebknechtejä kasvavien legaalisten (niin kuin „Pravdamme” oli legaalinen tsarismien aikana kymmenisen vuotta sitten) kommunististen puolueiden muodossa, kansainvälinen porvaristo on siitä huolimatta toistaiseksi vieläkin paljoo voimakkaampi luokkaviihollistaan. Tämä porvaristo, joka on tehnyt kaiken voitavansa vaikeuttaakseen proletaarisen vallan syntyä Venäjällä, kymmenkertaistaakseen vaaroja ja synnytystuskia, saattaa yhä vieläkin tuottaa tuskia ja kuoleman miljoonille ja kymmenille miljoonille ihmisille valkokaartilaisotien ja imperialististen sotien avulla j.n.e. Tätä emme saa unohtaa. Meidän on osattava soveltaa taktiikkaamme tätä nykytilanteen erikoisuutta vastaavasti.

Toistaiseksi porvaristo voi esteettömästi kiduttaa, räakätä, tappaa. Mutta se ei voi ehkäistä vallankumouksellisen proletariaatin väistämätöntä ja — maailmanhistorian kannalta katsoen — hyvin läheistä, täydellistä voittoa.

2/V. 1922.

„Pravda” № 98,
toukokuun 5 pnä 1922
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan
